

7 lipca 2016 r. weszła w życie ustawa z 22 czerwca o radzie mediów narodowych. W zamierzeniu ustawodawcy akt ten ma być rozwiązaniem prowizorycznym, wprowadzonym w związku z utratą mocy przepisów znowelizowanej ustawy o radiofonii i telewizji z 30 grudnia 2015 r. (tzw. „małej ustawy medialnej”). Jednocześnie okazało się, że niemożliwe było przyjęcie w wyznaczonym w tej ustawie terminie, tj. do 30 czerwca 2016 r., zapowiadanych wcześniej przepisów kompleksowo reformujących funkcjonowanie mediów publicznych (tzw. „pakietu medialnego”).

Ustawa przewiduje powołanie pięcioosobowej Rady Mediów Narodowych jako organu nadzorującego funkcjonowanie mediów publicznych. Trzech członków Rady będzie wybieranych przez Sejm, natomiast Prezydent będzie wybierał dwóch członków spośród kandydatów przedstawionych przez kluby opozycyjne. W pewnym zakresie Rada Mediów Narodowych przejmie w tym obszarze dotychczasowe kompetencje Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji. Rada będzie m.in. powoływać członków zarządów, rad nadzorczych oraz rad programowych spółek radiofonii i telewizji oraz władze Polskiej Agencji Prasowej.

HFPC przedstawiła swoją [opinię](#) do pierwotnego projektu ustawy. W opinii podkreślono, że ustawa „nie eliminuje kontroli polityków nad działalnością i przekazem mediów publicznych i tym samym nie zapobiega możliwości wykorzystywania tych mediów jako narzędzia politycznego w debacie publicznej”. W toku prac legislacyjnych uwzględniono część uwag przedstawionych w opinii HFPC. W szczególności zrezygnowano z ograniczenia liczby członków Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji oraz pozbawienia jej kompetencji projektowania w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów kierunków polityki państwa w dziedzinie radiofonii i telewizji.

Jednocześnie pozostawiono zdecydowaną większość rozwiązań krytycznie ocenionych przez HFPC. W przeważającym zakresie nie uwzględniono również uwag zgłaszanych przez organizacje pozarządowe oraz ekspertów Rady Europy do projektu tzw. „pakietu medialnego”. Zachowany został nieprzejrzysty sposób wyboru członków Rady, budzący wątpliwości także ze względu na brak gwarancji ich powołania przez Prezydenta. W ustawie nie określono precyzyjnie kompetencji, jakie powinni spełniać kandydaci do Rady, a także dopuszczono jednoczesną przynależności przez jej członków do partii politycznych czy pełnienia funkcji posła bądź senatora.

Ustawa nie usuwa większości wcześniejszych rozwiązań przyjętych w ramach nowelizacji ustawy radiofonii i telewizji z 30 grudnia 2015 r., które również zostały [ocenione](#) krytycznie przez HFPC. Choć przepisy "ustawy pomostowej" zakładają przekazanie uprawnień Ministra

Skarbu do obsady stanowisk we władzach mediów publicznych Radzie Mediów Narodowych, to nie określają kryteriów merytorycznych, jakie powinny spełniać te osoby, ani zasad ich wyboru, np. w drodze otwartych i przejrzystych konkursów. „Decyzje Rady Mediów Narodowych w tym zakresie będą więc w dużej mierze uznaniowe oraz nie będą poddane jakiegokolwiek kontroli społecznej” – czytamy w opinii.

Na krytyczną oceną zasługuje też pośpieszny tryb przyjęcia ustawy, w ramach którego nie było możliwości przeprowadzenia efektywnych konsultacji społecznych.